

dem uoverkommelige Hverv, at udfylde Adskillelsen — jeg holder ligesaa lidt som den ærede Rigsdagsmand af Ordet Kløft — imellem Folkethinget og Landstinget; derom er der ikke sagt et Ord af Regjeringen. Hvad nu forøvrigt den stærke Spaltning mellem Landstinget og Folkethinget angaaer, forekommer det mig virkelig, at ikke blot den ærede Rigsdagsmand, men ogsaa en heel Deel Andre ere blevne i en ganske besynderlig Grad sensible, næsten nerveuse med Hensyn dertil. Jeg har kjendt ganske anderledes nervestærke Folkething, der ikke toge sig det saa nær, at der kom Strid imellem dette Thing og Landstinget, ja, da man endog fandt, at det var i sin Orden, at dette Thing kom i en temmelig stærk Mod sætning til Landstinget, og at man i saa Tilfælde maatte kæmpe Kampen ud. Man fandt da — det var maaskee, fordi vi dengang vare yngre, men jeg har i den Henseende bevaret min Ungdom — at det ikke gjorde saa noie, at der kom en saadan Strid; selv om en Lov ikke kom igjennem den ene Gang, kunde den komme en anden Gang, og man kunde endda komme ud af det. Det forekommer mig ogsaa, at dette følger aldeles simpelt af Sagerens Stilling og af Lokammersystemets Natur, og det forekommer mig at maatte være indlysende for Enhver. Det glæder mig dog her at kunne citere nogle Uttringer af den ærede Rigsdagsmand selv, som ikke hidrøre fra vore kraftigere Ungdomsdage, men som ikke ere mere end otte Dage gamle, til hvilken Tid altsaa Styrelsen omtrent maatte være den samme som nu. Hvad siger den ærede Rigsdagsmand da om Forholdet mellem Folkethinget og Landstinget? Ved tredie Behandling af Sagen om Negler for Udskrivningen af en Indkomstskat siger han blandt Andet — det findes i Folkethings-tidenden Sp. 5822, og jeg haaber, at den høitærede Formand ikke har Noget imod, at jeg oplæser det —: „Hvad er f. Ex. Tanken med et Lokammersystem? Er det ikke den, at man mener, at det ene Kammer har Tilboelighed til at gaae for meget til den ene Side, og at man derfor vil have et andet Kammer, som skal sammensættes paa en fra det første

forffjellig Maade, fordi man troer, at det da vil være tilbøieligt til at gaae til den anden Side, og dog gaaer man derved ud fra, at det er en Samvirken mellem de to Kamre, som skal bringe noget Godt og Rigtigt tilveie.“ (S. A. Hansen: Hør!). Ja, der er Intet, jeg ønsker hellere. Den ærede Rigsdagsmand fortsætter paa det citerede Sted saaledes: „Dersom det ikke var Meningen, dersom man i den Henseende vilde sige som det ærede Medlem, at hvor der staar to saa forffjellige Magter overfor hinanden, kan ingen Samvirken finde Sted“ — dette var sagt af et andet æret Medlem — „hvilede det hele Lokammersystem paa et urigtigt Grundlag. Samvirken er altsaa netop fornøden, for at det, som den ene Side mangler, skal komme til fra den anden.“ Dette finder jeg er en overordentlig rigtig Bemærkning; men det, som passer paa det ene Sted, maa ogsaa passe paa det andet; det, der passede for 8 Dage siden, maa ogsaa passe nu, og jeg synes ikke, at der, fordi der nu viser sig en Mod sætning imellem de to Thing, er nogen særdeles Grund til strax forjagt at tvivle om Muligheden af at bringe Enighed tilveie imellem dem, eller til strax at gribe til de allerstærkeste og meest heroiske Midler. Den ærede Rigsdagsmand maa dog som sagt mene, hvad han vil, men Factum er, at vi slet ikke kunne støtte vor Afstemning paa det Grundlag, som den ærede Rigsdagsmand fremsatte som det Nye, hvormed han vilde komme frem. Det kunde, hvis det havde været rigtigt, have været overmaade godt at gjøre opmærksom paa, at Ministeriet ønskede at træde af, fordi det ikke kunde magte Mod sætningen imellem Folkethinget og Landstinget; dersom det var sandt, vilde det have været i høi Grad interessant, at det kom frem, og det vilde have lettet Afgjørelsen for Mange. (S. A. Hansen: Det er min Mening.) Ja, men det er ikke det nuværende Ministeriums Mening. (S. A. Hansen: Det er min!) Ja, men endnu er der en Forffjel imellem Ministeriet og det ærede Medlem.

Formanden: Maa jeg bede det ærede